

เรื่องเล่าร่าพล้ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ประสบการณ์ที่ไม่เคยลืมเลือน

นางสาวจินดารัตน์ โคนน้อย

หอผู้ป่วยพิเศษ 75 ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

สวัสดีค่ะ ดิฉันเป็นเด็กคนหนึ่งที่เคยเรียนจบในช่วงที่ไวรัสโควิด-19 กำลังระบาดหนัก ในช่วงนั้นทางงานยากมาก ผู้คนส่วนใหญ่กำลังตกงาน บริษัทหลายๆ แห่งกำลังปิดตัวลง เมื่อเรียนจบ ดิฉันอยู่บ้านประมาณ 6 เดือน จึงเริ่มหางานทำ พี่สาวของดิฉันทำงานอยู่โรงพยาบาลรามาธิบดี เลยแนะนำให้ลองมาสมัครงานที่โรงพยาบาลรามาธิบดีดู พร้อมกับส่งเอกสารสมัครงานของโรงพยาบาลมาให้ฉันดูในเว็บไซต์ เมื่อฉันกดเข้าไปดูมีตำแหน่งรับสมัครงานมากมายหลากหลาย ฉันเลื่อนหาตำแหน่งที่มีคุณสมบัติตรงกับวุฒิการศึกษาของฉัน จนมาเจอตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานบริหาร เมื่อฉันอ่านข้อมูล คุณสมบัติ การทำงานต่างๆ เสร็จ ฉันจึงกดสมัครงาน กรอกข้อมูล ผากประวัติไว้ทันที จากนั้นรอประมาณ 2 สัปดาห์ มีฝ่ายบุคคลโทรมาหาฉัน แจ้งข้อมูลการสอบข้อเขียน พร้อมนัดวันเวลาสอบ เมื่อถึงวันเวลานัดสอบข้อเขียน ฉันก็มาตามนัดปกติ เมื่อสอบข้อเขียนเสร็จ อีกประมาณ 2 สัปดาห์ ก็มีการสอบสัมภาษณ์ตามมา จนมาถึงช่วงสอบปฏิบัติงานเป็นเวลา 3 วัน ฝ่ายบุคคลก็โทรมานัด สถานที่ วันและเวลา ที่จะให้มาฝึกปฏิบัติงาน เมื่อถึงวันที่มาฝึกปฏิบัติงาน ดิฉันก็มานั่งรอพี่เลี้ยงที่จะสอนงานฉัน ที่ฝ่ายการพยาบาลชั้น 2 อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ดิฉันนั่งรอพร้อมเพื่อนที่ได้มาฝึกงานด้วยกันประมาณ 7-8 คน ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันบ้างเล็กน้อย จนเวลาล่วงเลยผ่านไป พี่ฝ่ายการพยาบาลชั้น 2 เรียกชื่อเพื่อนที่มาฝึกปฏิบัติงานด้วยกันทีละคน เมื่อมีพี่เลี้ยงมารับ แต่ละคนก็ทยอยลุกกันออกไปฝึกกันคนละที่ จนมาถึงฉัน ฉันตื่นเต้นมาก ฉันกล่าว “สวัสดีค่ะ” พี่เลี้ยงของฉันพร้อมยกมือไหว้ เขายิ้มตอบ แล้วพูดว่า “สวัสดีจ๊ะ” พี่เลี้ยงที่สอนงาน คือเลขาประจำหอผู้ป่วยในพิเศษ 74 เขาพาฉันขึ้นลิฟท์มายังชั้น 7 จนมาถึงหน้าหอผู้ป่วยพิเศษ 74 ฉันเปิดประตูเข้าไป “สวัสดีค่ะ” ฉันกล่าวทักทายสวัสดีพี่พยาบาล พี่ผู้ช่วยพยาบาล และพี่หัวหน้าหอผู้ป่วยพิเศษ 74 พร้อมแaggerอยิ้มสดใส พี่ๆ พยาบาลและพี่ผู้ช่วยพยาบาล ทำทักทายเล็กน้อย พร้อมตอบกลับมาว่า “สวัสดีจ๊ะ เป็นน้องใหม่หรือ?” ฉันเลยตอบกลับไปว่า “ใช่ค่ะ มาฝึกงานเป็นวันแรก” พี่เลี้ยงที่สอนงานฉัน เขาได้สอนการทำงานในแต่ละวันให้ฉันอย่างคร่าวๆ วันนั้นเมื่อเวลาประมาณ 9.30 น. ก็มีสิ่งไม่คาดฝันเกิดขึ้น เมื่ออยู่ คนไข้ห้อง 7415 เป็นคุณยายอายุประมาณ 80 ปี เกิดอาการช็อกหมดสติไป ในช่วงเวลานั้นพี่พยาบาล พี่ผู้ช่วยพยาบาล พี่หัวหน้า พี่เลี้ยงของฉัน รวมถึงตัวของฉันด้วย ต่างตื่นตระหนกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พี่พยาบาล พี่ผู้ช่วยพยาบาล พี่หัวหน้า ต่างพากันวิ่งเข้าห้องคนไข้ห้อง 7415 ไปดูอาการพร้อมลากเครื่องมือต่างๆ เข้าไปในห้องผู้ป่วยมากมาย เมื่อเห็นคุณยายห้อง 7415 อาการไม่คืนชีพ พี่พยาบาลเจ้าของทีมที่ดูแลคนไข้ห้อง 7415 จึงโทรศัพท์แจ้งแพทย์เจ้าของไข้ทันที พร้อมกับพี่เลี้ยงของฉันที่รีบจับโทรศัพท์แล้วกดโทรออก “สวัสดีค่ะ มี CPR ชั้น 7 วอร์ด 4 ห้อง 7415 ค่ะ” เมื่อพูดจบฉันก็ได้ยินเสียงประกาศ CODE CPR ตามสายดังมาทันที ในช่วงเวลานั้นฉันทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนดูเหตุการณ์อย่างงงๆ ไม่ถึง 5 นาที ก็มีทีมแพทย์หน่วยงานต่างๆ พร้อมแพทย์เจ้าของไข้ รีบวิ่งเข้ามาดูอาการคุณยายห้อง 7415 ทันที ทีมแพทย์และพยาบาลต่างช่วยกันอย่างขะมักเขม้น ขณะนั้นพี่พยาบาลคนนั่งตะโกนออกมาจากห้อง 7415 ว่า “อุปกรณ์ไม่ครบช่วยไปยืมที่หน่วยงานอื่นมาให้หน่อย” พี่เลี้ยงของฉันจึงรีบโทรศัพท์ขยืมอุปกรณ์ที่หอผู้ป่วยวิกฤต ชั้น 5 แล้วหันมาพูดกับฉันว่า “ไปเอาอุปกรณ์ที่หอผู้ป่วยวิกฤตชั้น 5 กัน” “ได้ค่ะ” ฉันตอบกลับไปแบบนั้น พร้อมเดินตามหลังพี่เลี้ยงของฉันออกไป พี่เลี้ยงของฉันเดินเร็วมากจนฉันเดินตามไม่ทัน ฉันจึงถามพี่เลี้ยงฉันว่า “ทำไมไม่เดินเร็วจ้ะ” เขาหันมาแล้วตอบกลับฉันว่า “ชีวิตคนเรามีค่า เราจะช้าไม่ได้” ฉันจึงรีบไปสักพัก แล้วเดินตามพี่เลี้ยงของฉันไปอย่างเร่งรีบ เมื่อมาเอาอุปกรณ์ที่หอผู้ป่วยวิกฤตชั้น 5 เสร็จ ก็รีบกลับมาที่หอผู้ป่วยในพิเศษ 74 ทันที การช่วยเหลือผู้ป่วยของทีมแพทย์เป็นไปอย่างยากลำบาก เมื่อคุณยายห้อง 7415 ไม่ตอบสนอง จนทุกคนเกือบถอดใจ ทีมแพทย์ทยอยกันเดินออกจากห้อง 7415 รวมถึงแพทย์เจ้าของไข้เดินออกมาคุยเกี่ยวกับอาการของคุณยายกับลูกสาวของคุณยาย เมื่อเวลาผ่านไปไม่ถึง 5 นาที มีพี่พยาบาลคนหนึ่งเดินออกมาจากห้อง 7415 เพื่อมาหาแพทย์เจ้าของไข้ แล้วพูดขึ้นว่า “คุณยายมีการตอบสนองขึ้นมาแล้วค่ะ” แพทย์เจ้าของไข้จึงรีบเดินเข้าไปดูอาการคุณยายทันที เมื่อแพทย์วินิจฉัยว่าคุณยายมีอาการตอบสนองดีขึ้นจึงให้ย้าย ICU ทันที เมื่อเหตุการณ์ทุกอย่างสงบลง คุณยายได้ย้ายไปที่ ICU พี่พยาบาล พี่ผู้ช่วยพยาบาล และทุกๆ คน ก็กลับมาทำงานกันอย่างปกติ พี่เลี้ยงของฉันก็สอนการทำงานของเลขาหอผู้ป่วยให้ฉันเข้าใจได้เป็นอย่างดี และเมื่อเวลาประมาณ 11.30 น. ก็มีผู้หญิงวัยกลางคน คนหนึ่งเดินเข้ามาหาพูดคุยอยู่หน้าเคาน์เตอร์พยาบาลด้วยสีหน้าและแววตาแดง มีน้ำตาคลอ พร้อมพูดด้วยเสียงเศร้าๆ ว่า “ตอนนี้คุณแม่ห้อง 7415 เป็นอย่างไรบ้างคะ แล้วคุณแม่อยู่ที่ไหนคะ?” “ตอนนี้คุณยายปลอดภัยแล้วนะคะ อยู่ที่ ICU ชั้น 5 ค่ะ” พี่พยาบาลคนหนึ่งตอบกลับไป ผู้หญิงวัยกลางคน คนนั้นเช็ดน้ำตาแล้วตอบกลับมาว่า “ขอบคุณค่ะ” พร้อมเดินออกไปจากหอผู้ป่วย ฉันที่มองเห็นเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ก็รู้สึกตื้นตันใจ สะอื้นร้องไห้ตามไปด้วย เมื่อคิดว่า ถ้าวันนี้นักเรียนของฉันอยู่ในห้อง 7415 เป็นคนในครอบครัวของเราละ เราจะทำอย่างไร? รู้สึกแบบไหน?

การเกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตก็จริง แต่ฉันคงทำใจไม่ได้แน่ๆ ถ้าคนๆ นั้นเป็นคนในครอบครัวหรือคนที่ฉันรัก อยู่ๆ ฉันก็คิดถึงคำพูดที่พี่เลี้ยงของฉันพูดไว้เมื่อเช้าที่ผ่านมา ว่า “ชีวิตคนเรามีค่า เราจะช้าไม่ได้” แล้ววันนั้นฉันก็ทำงานด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก ฉันตั้งใจกับตัวเองไว้ว่า ฉันจะตั้งใจฝึกปฏิบัติงาน เก็บเกี่ยวความรู้จากพี่ๆ ที่สอนงานให้ได้มากที่สุด ฉันฝึกงานที่หอผู้ป่วยในพิเศษ 74 จนครบ 3 วัน ในช่วงเวลา 3 วันที่ผ่านมา การฝึกปฏิบัติงานในครั้งนี้ทำให้ฉันได้ข้อคิดอะไรหลายๆ อย่าง ได้เจอได้ทำ และได้รู้อะไรใหม่ๆ หลายอย่าง ถือว่า “เป็นประสบการณ์ที่ฉันไม่เคยลืม”